

Πολλά ξίφη έχουν βρεθεί στους τάφους των βασιλικών περιβόλων. Σύμφωνα με τις περιγραφές του Schliemann, 90 ξίφη συνόδευσαν τους τρεις νεκρούς του τάφου V και 46 τους νεκρούς του τάφου IV, ενώ ο Karo αναφέρει αντίστοιχα 26 και 32 ξίφη καθώς και πολλά σπαράγματα. Οπωσδήποτε οι αριθμοί είναι εντυπωσιακοί και υποδηλώνουν ότι τα ξίφη αυτά δεν ήταν μόνο αφιερώματα. Είναι πιθανό να αντιπροσωπεύουν τις "κεφαλές" των εχθρών που οι νεκροί είχαν κατατροπώσει, ή ίσως να ήταν τρόπαια νικηφόρων μαχών ή και λάφυρα από επιδρομές και λεηλασίες.

Τα ξίφη των βασιλικών ανήκουν σε δύο κατηγορίες. Ο τύπος Α είναι ο παλιός μινωικός τύπος: Η λεπίδα είναι μακριά και στενή με στρογγυλεμένους ώμους. Ο οβελίσκος, δηλαδή η άκρη της λεπίδας που εισχωρεί μέσα στη λαβή, είναι λεπτός και εύθραυστος. Η λαβή, η οποία συχνά καταλήγει σε δύο κερατοειδείς αποφύσεις που αποβλέπουν στην προστασία του χεριού, καθώς και η επένδυσή της, επικαλύπτουν τη λεπίδα. Ο τύπος Β, χρονολογικά νεότερος, είναι τυπικά μυκηναϊκός: Η λεπίδα είναι κοντύτερη και φαρδύτερη από τη λεπίδα του τύπου Α, κατάλληλη όχι μόνο για να πλήττει αλλά και για να κόβει. Έχει ώμους τετραγωνισμένους και ελαφρώς μυτερούς. Ο οβελίσκος είναι φαρδύς, έχει σχεδόν το ίδιο πλάτος με τη λεπίδα, είναι αρκετά ισχυρός, έχει συχνά περιχέλιωμα και στερεώνεται με πολλά καρφιά στη λαβή.

Οι λεπίδες έχουν κεντρική νεύρωση για να είναι πιο ανθεκτικές, και συχνά φέρουν εγχάρακτη διακόσμηση η οποία τοποθετείται εκατέρωθεν του κεντρικού αυτού νεύρου: στα ξίφη του τύπου Α προτιμώνται τα εικονιστικά θέματα, όπως οκτώσχημες ασπίδες, γρύπες και άλλα, τα οποία συχνά επιχρυσώνονται, ενώ στα ξίφη του τύπου Β η διακόσμηση των

λεπίδων είναι απλή γραμμική. Τα επίμηλα, οι μύκητες, ήταν κατασκευασμένα από ποικίλα υλικά - ελεφαντόδοντο, αλάβαστρο, ξύλο ή κόκαλο - και έφεραν συχνά επιχρύσωση. Ορισμένα οστέινα ή ελεφάντινα επίμηλα έφεραν διακόσμηση από λεπτά, χρυσά σύρματα σφηνωμένα στο υπόθημα, τεχνική που ονόμασε ο Τσούντας "χρυσοκέντηση". Τόσο τα ξίφη όσο και τα εγχειρίδια είχαν ξύλινες ή δερμάτινες θήκες από τις οποίες σώζονται ορισμένα υπολείμματα. Οι θήκες είχαν επίσης επιχρυσώσεις.

Η επένδυση της λαβής ενός ξίφους από τον τάφο Δ αποτελείται από δύο χρυσά ελάσματα με έκτυπη σπειροειδή διακόσμηση που αγκαλιάζουν τους ώμους της λεπίδας σχηματίζοντας δύο αντιμέτωπες κεφαλές λιονταριών. Οι δύο εξωτερικές γωνίες της λαβής σχηματίζουν επίσης κεφαλές ζώων. Το επίμηλο του ξίφους ήταν από ελεφαντόδοντο και η λεπίδα κοσμείται με εγχάρακτους γρύπες.

Η λαβή ενός άλλου ξίφους από τον τάφο IV παρουσιάζει μια εξαιρετικά περίτεχνη εργασία. Είναι ξύλινη και καλύπτεται με έλασμα χρυσού που έχει ένθετη διακόσμηση από lapis lazuli και ορεία κρύσταλλο. Οι ενθέσεις σχηματίζουν άνθη στο επάνω μέρος της λαβής και φολίδες στο κάτω. Η λαβή αγκαλιάζει τη χάλκινη λεπίδα του ξίφους και οι δύο άκρες της καταλήγουν σε κεφαλές φιδιών, ένθετες από ορεία κρύσταλλο. Ο τύπος της ένθεσης θυμίζει την περίκλειστη τεχνική. Στη μινωική Κρήτη ήταν γνωστή η τεχνική αυτή, και μάλιστα μια πινακίδα από το Μάρι της Μεσοποταμίας αναφέρει ένα μαχαίρι καφτορίτικο - κρητικό - που η περιγραφή του θυμίζει το ξίφος του τάφου IV, στο οποίο είναι εμφανής η συγγένεια με τη μινωική τέχνη, αν και διατηρεί τη μυκηναϊκή του ταυτότητα.

Στα εγχειρίδια η κεντρική ενίσχυση δεν είναι απαραίτητη και η κενή επίπεδη επιφάνεια στη μέση της λεπίδας προσφέρεται για διακόσμηση, η οποία στα πολυτελή εγχειρίδια είναι ένθετη και αποτελείται από ελάσματα πολύτιμων μετάλλων. Συνήθως διακοσμούνται και οι δύο όψεις του όπλου. Η τεχνική της ένθεσης πολύτιμων μετάλλων - σε συνδυασμό ή όχι με νιέλλο - είναι μια τεχνική εξαιρετική και σπάνια που προοριζόταν για τη διακόσμηση αντικειμένων γοήτρου, από τα οποία έχουν διασωθεί μόνο λίγα παραδείγματα, κύπελλα και εγχειρίδια. Δεν είναι όμως γνωστό εάν η ένθετη διακόσμηση συνηθιζόταν μόνο σ' αυτές τις δύο κατηγορίες αντικειμένων.

